

Men Tanken deri, nemlig at Reglen skal gjælde, har jeg ikke Noget imod, kun at de fornødne Befalinger i saa Henseende maa udgaa fra det Ministerium, hvorunder Maskinerne høre, altsaa for Marineværkstedernes Vedkommende fra Marineministeriet osv., idet det vilde stride altfor meget mod de i dette Forhold gjældende Regler, om Justitsministeren skal være berettiget til direkte at befale Noget paa Marineværksterne f. Ex. Det maa jo formentlig i alt Fald udgaa fra Marineministeren og de militære Myndigheder.

Der blev dernæst af en enkelt æret Taler, der ellers hører til Udvalget, gjort nogle Bemærkninger ved enkelte Punkter. Saaledes udtalte han ved Endringsforslaget under Nr. 17, at han mente, at Ordene „efter vedkommende Giers Indstilling“ maatte udgaa — saaledes forslod jeg ham i det Mindste. Jeg skal kun dertil sige, at jeg kan ikke se, at det for mig vilde have nogen Betænkning at gaa ind derpaa. For Resten opfattede jeg det saaledes, at man har tænkt sig det saadan, at det jo i Reglen maa være Gierens Sag at skaffe sig den fornødne Væmpelse, ellers kommer han ind under Loven, og jeg kan derfor egentlig ikke tænke mig, at Andre end Gieren skalde kunne sætte den Sag i Bevægelse, thi det kan jo ikke være Meningen, at Tilshynet skalde paa-vinge en Væmpelse, som Gieren ikke bryder sig om. Men paa den anden Side indser jeg ikke, at det skalde kunne gøre Noget, at det Ord gaar ud, thi det vil dog altid blive saaledes, at det maa være vedkommende Gier, der har sat sig i Bevægelse for at skaffe sig disse Væmpelser. Dernæst skal jeg med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 49 bemærke, at naar der er brugt Udtrykket „Lægebehandling“, saa menes der vel dermed, at Bestadigelsen er saa betydelig, at de Paagjældende selv finde sig foranledigede til at kalde en Læge. Nærmere kan man vist ikke komme Sagen; at blive staaende ved de Tilfælde hvor der fremkaldes Død, vil blive altfor indskrænket. Paa den Maade kunne jo de allerstørste og væsentligste Bestadigelser, f. Ex. Tab af et Die, forblive uanmeldte. Forudsætningen er den, at man, naar der indtræder virkelig alvorlige Legemsbestadigelser, vil være nødsaget til at tilkalde Læge, og det er saadanne

Tilfælde, der sigtes til. Dernæst gjorde den samme ærede Taler mig et Spørgsmaal med Hensyn til Lovforslagets § 12. Saavidt jeg forstod, bredede Spørgsmaalet sig om, hvorvidt denne dobbelte Betaling, som skalde udredes til Synsmænd, skalde falde Dampskibslens Eier til Last, eller om denne Forhøielse af Betalingen skalde bæres af det Offentlige; jeg antog, at dette var Meningen med Spørgsmaalet. Jeg er tilbøielig til at mene, at Gieren kun kan være forpligtet til at betale det, som efter Lov af 24de Marts 1875 § 16 er foreskrevet, og at den yderligere Betaling maa udredes af det Offentlige.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger angaaende det Endringsforslag, der er stillet udenfor Betænkningen til § 18, og da navnlig i den Retning, at jeg ikke kan skjønne, at dette Endringsforslag kan faae nogen Betydning; det er efter min Mening overflødig. Jeg vil nemlig bemærke, at vi ikke kunne indlade os paa — det vil i det Mindste blive en meget vidtløftig Historie — ved denne Lov at give en autentisk Fortolkning af Danske Lovs 3—19—2. Denne Artikel i Christian den Femtes danske Lov er jo en meget vanskelig og tvivlsom Artikel, som har givet og vil give Anledning til en uendelig Raskvistik, en uendelig Mængde Tvivlsspørgsmaal med Hensyn til de enkelt forekommende Tilfælde. Og ligesom Videnskaben indtil Dato har brudt sig med at finde en Fortolkning af den Artikel, som man kunde enes om, uden at det er lykkedes, tror jeg ogsaa, at det vil blive ganske umuligt at indlade sig paa her igjennem denne Lov at give en autentisk Fortolkning af den eller i alt Fald give fastere eller bestemtere Regler om dette Forhold; det mener jeg derfor, vi maa lade staa hen. Hvorvidt en Husbond efter 3—19—2 faaar Ansvar for sine Folks Forseelser i saadanne Tilfælde, hvor han ikke direkte selv har nogen Skyld, det tror jeg ikke vi kunne forandre ved denne Lov. Men det, som staa i Endringsforslaget, mener jeg er ganske unødvendigt for, at den, der har foranlediget en Overtrædelse, skal hæfte for den baade med Hensyn til Erstatning og med Hensyn til Straf, det synes jeg ikke, der kan være nogen Tvivl om; det behøver man ikke at sige, det er klart nok. Det, der kan være tvivlsomt, er, om Andre, der ikke